

CVETJE V TUJINI

GLASILO BEGUNJSKE DIJAŠKE
MLADINE V DEGEZU

št. 2, 3. * * * Jan. Feb. 1946 * * * Leto 1.

nove zarje

Leto staro zagrnile
časa so zavese
in spomine - grenke solze -
v daljo potopile ...

Nova zarja vstaja, dviga
v zlatu se pred nami ...
Čas nas kliče,
v strtih srcih up nam drami.

1946

Domovina se oglaš
in prinaša
nam pomlad in cvetje:
rožmarin, rdeči nagelj,
ptičkov drobnih petje - - -

Čujte, bratci in sestrice!
Pohitimo
v zarje nove
in prižgimo
si ugasle plamenice !

Hinko.

Misijonski pozivi

V naslednjih vrsticah objavljamo članek tajnika Kongregacije za razširjenje vere, nadškofa Celsa Constantinija. Katoliški svet se po toliko letih zastoja probuja k novi gorečnosti in misijonski delavnosti. Tudi mi, bodoča slovenska inteligenca, moramo razumeti najvažnejše delo svete Cerkve. Ne smemo stati ob strani, ampak naša dolžnost je, da pri misijonskem delu z vsemi silami sodelujemo. Brez dvoma bo slovenski narod ravno po skrbi za misijone prejel od Vsemogočnega poseben blagoslov. - Urednik.

Prvo veliko dejanje vojne je končano. A konec sovražnosti pomeni za misijonske ustanove začetek nove delavnosti. Po viharju razdiralnih sil začnemo z organiziranjem obnovitvenih sil : po propagandi sovraštva s propagando ljubezni.

Dolgotrajna vojna je mnogim misijonarjem onemogočila delovanje. Njih premetala s kraja v kraj ter posejala z mrličmi in razvalinami polja njihovega plemenitega dela. Toda pogum! Prihajajo nam na misel mogočne Kristusove besede, ko je potil krvavi pot na vrtu Getsemani: "Meso je slabo, toda duh je voljan."

"Zagotavljam vas", piše neki škof, "da so moji misijonarji pripravljani znova začeti delo na novih temeljih in z vedno istim pogumom!"

Če napravimo še obračun o misijonski dobrodelnosti med katoliškimi narodi v vojnem času, moramo reči, da je misijonska darežljivost kljub vojnemu viharju tu in tam dosegla še višjo stopnjo kot v mirnih letih. (Isto smemo trditi o slovenskem delu misijonskega zaledja. - Op.ur.)

Zato se s prisrčnim pozdravom obračamo k junaškim oznanjevalcem evangelija, ki stopajo sedaj iz bojnih jarkov vere, da z novo gorečnostjo začno z blagodejnim delom. Spoštljivo sklanjamo glavo pred tisoči nedolžnih žrtev, med katerimi je tudi šest škofov.

Hkrati čutim dolžnost, da pošljem v imenu svete Kongregacije za razširjenje vere toplo zahvalo vsem našim misijonskim dobrotnikom katoliškega sveta.

Sedaj pa na delo! Treba je, dragi bratje, da podvojimo svojo darežljivost, ako hočemo odpomoči ogromnemu razdejanju naših misijonskih podjetij. Družba za širjenje vere steguje zaupno roko proti vam.

Mnogo cerkva in škofij, mnogo semenišč in šol, postaj in sest. rskih samostanov, precej bolnišnic in dispanzerjev je sedaj kup razvalin. Nič zato! Krščanska misel ni mrtva, marveč žari še z večjim sijajem.

Mnogi misijonarji so izgubili vse razen zaupanja v Boga in v pomoč katoličanov : trpeli so lakoto in porabili do zadnjega vse, kar so imeli na razpolago. Neki škof je bil prisiljen ^{prodati} vseh pet zvonov stolne cerkve, da je mogel dati vsaj malo kruha misijonarjem in semeniščnikom. Drug škof in eden njegovih misijonarjev pa sta bila odtrgana od svojega bivališča in bila primorana pometati ulice po

ganskega mesta ...

Mi se bomo pri razdeljevanju podpor ozirali na največje potrebe: manjšati bomo morali pomoč manj preizkušenim misijonem. A tudi ti morajo živeti. Zlasti semenišča za vzgojo domače duhovščine ne morejo in ne smejo ustaviti svoje svete delavnosti.

Neki škof nam piše: "Zaradi pomanjkanja duhodkov in zaradi neverjetnega porasta cen življenjskih potrebščin smo morali zapreti malo semenišče in bojimo se, da čaka ista usoda tudi veliko pokrajinsko bogoslovje."

Najlepši zgled dobrodelnosti nam daje sveti oče, ki je pošiljal vojo pomoč ujetnikom, beguncem in misijonarjem v najbolj oddaljene kraje sveta. Lep zgled so nam celo mnogi dobri pogani. V nekem misijonskem mestu, napolj razrušenem od bombardiranja, je karmeličanski samostan ostal povsem brez sredstev. Pa so se dogovorile poganske oblasti in zagotovile škofu, da bodo one prevzele skrb za vzdrževanje bogih karmeličank ves čas vojne.

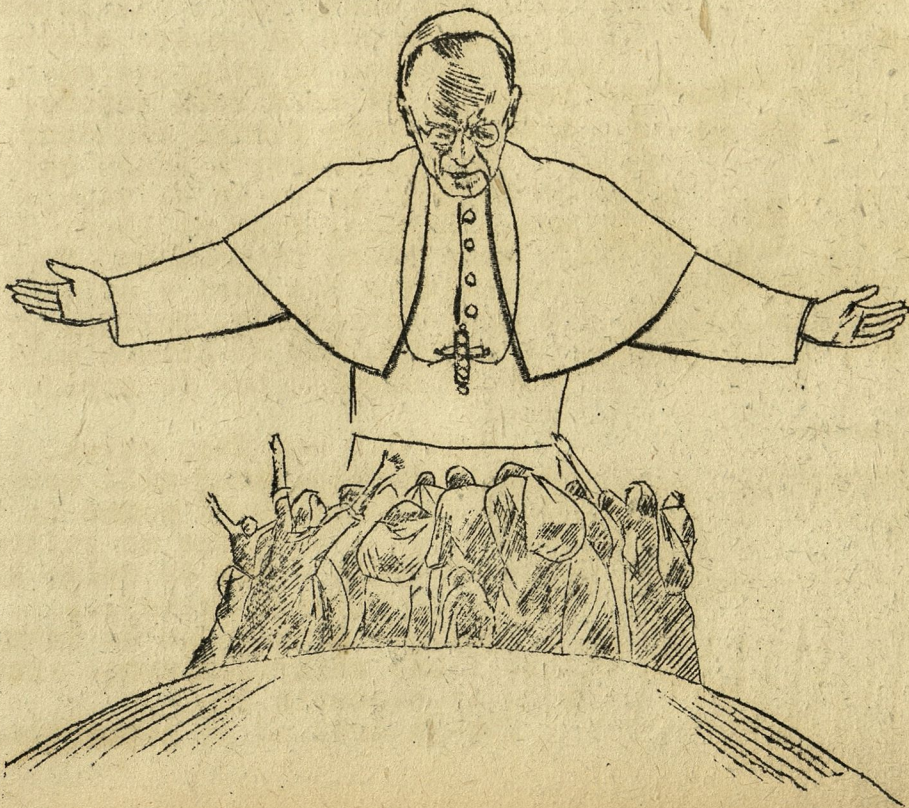
Pogane prevzema čut človekoljubja in sočutja do misijonarjev, ki se odpovedali družini in domovini, da bi delali dobro v daljnih deželah. Mi moramo nagibu človekoljubja dodati še krščanski čut, za tist, da sodelujemo pri velikem delu Cerkve, ki vedno daje razprostiti svoje šotore, da bi prinesla poganom milost odrešenja.

Za nas je misijonska dobrodelnost veselje in sveta dolžnost!

Sveti oče Pij XII. je 12. maja 1945. dejal v radijskem govoru: "V duhu kleče pred grobovi, pred razvalinami, oškropljenimi s krvjo, ker počivajo brezštevila trupla tistih, ki so padli kot žrtve v bojnih ali nečloveških pokoljih, ki so umrli od lakote in bede, priporočamo vse v svojih molitvah, zlasti pri daritvi svete maše, usmiljani se Jezusa Kristusa, njihovega Odrešenika in Solnika."

Mi se pridružujemo čustvom skupnega očeta. Dušam pokojnih pomagati z molitvijo, pa tudi z misijonsko dobrodelnostjo in daritvijo

Včeraj je bil svet kraljestvo smrti, danes mora biti kraljestvo življenja.

NOVOLETNA

Spomini iz leta 1943.

V samotnem stolpu polnoč je odbila
cerkvena ura na stoletni zvon
in v daljo leto staro potopila...
Strahotno v noč čoni udar ob bron.

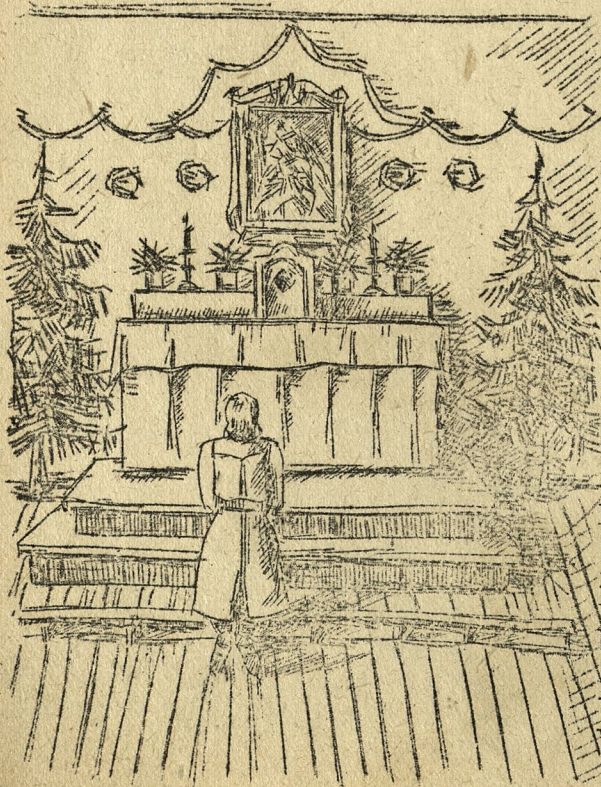
Pri oknu sem slonel... Narava bela
skrivnostno lepa, tiha je nocoj.
A čuj! Ko polnoč je iz lin zvenela,
udarcev je odmev naštel nebroj!

Iz gozda zadoneli smrtni spevi
so strojnic, pušk, topov in ročnih bomb...
Roke sem sklenil: Joj, že prvi dnevi
dobili so pečat mrtvaških tromb.

LE MARIJE SE OKLENI - VSAKO BOL JI RAZODENI.

Molitev begunske
mladenke

(Justa)

Prišla sem k Tebi, o Mati dobrega
sveta! Gledam Ti v cvetoči obraz, ki
žari kot zlata zarja vzhajajočega son-
ca. Tvoje oči ne prezro sirote. Na me-
kih ustnicah Ti poigrava smehlaj za
vsakega, ki se k Tebi zateče. Cuteča
materina roka pomaga vsakomur.

Dolgi, valoviti lasje oklepajo Tvo-
jo rožnato glavo in se vijejo preko
men - Marija, kako si lepa! O, kakšno
je šele Tvoje brezmadežno Srce! Vsako
uro in vsak dan gori v sveti ljubezni
do nas - otročičev. Marija, prikljeni
nas k sebi, kot se stiska mali Jezus.
Tvoje naročje ter se koplje v sončni
sreči!

Tudi jaz sem Tvoj otrok. Obrni, s
ka Mati Marija, svoj mili obraz k ubo-
žici, ki Te kliče na pomoč iz valov s
ražne sreče. Vsak čas me zalivajo in
tajo ob čeri. - Bom še dolgo kljubova
besnečemu viharju sveta?...

Marija! Tebe edino še imam, pred
tero lahko razkrijem svoje srce, krvav
veče iz nešteti ran.

Zemska mati me je zapustila. Ne ho

več ob moji desni; ne vodi me več po nevarnih poteh, nastlanih s cvetjem, pod katerim se skriva trnje. Več ne gledam njenega sladkega, a razoranega in trpečega obraza, ne tistih svetlih zvezd, ki tako mило gledata v temo zlobnega sveta. Veliko mater srečavam v begunstvu, a moji mamici ni podobna nobena.

Je njen obraz še kakor jasno, umito nebo? - Najbrž je padel na njeno lice mračni hlad večera in ga razjeda kot rja...

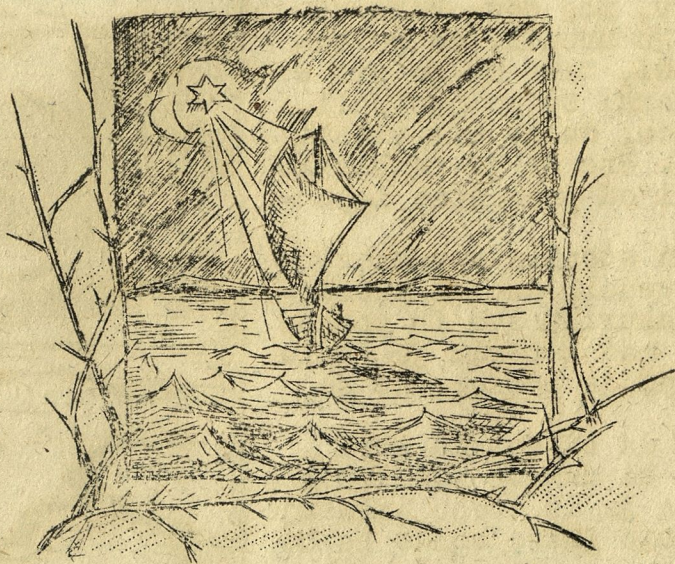
Naj jo iščem po širnem svetu, naj sprašujem Dravo, ki hiti v predrage kraje - vse molči. Naj sprašujem sestre cvetice ali blog vetrnič - vse molči. "Kaj pa ti, zemljica, morda veš ti za moj cvet?" - "Ne vem..." mi nemo odgovarja. Ne zmenim se za njen odgovor. "Ti, zemlja, me mrziš s svojim ledenim srcem. Tuja zemlja..."

O, kako me boli misel nate, moja zemska mamica! In še eno: Kje si, sestra? Zakaj te je iztrgal vojni vihar iz mojega objema? Kje so časi, ko sva si zrla v oči? Tvojo in materino dobroto pogrešam. A zašto je padel, debel težak, da večkrat omahujem, če se bomo še kdaj videli.

Veselje se utaplja v moji trpeči duši. Vsakokrat, ko vstane sonce izza tirolskih gora in pripelje beli dan, pridro tudi črni oblaki ter preženejo luč iz mojega srca. Včasih se za trenutek razpreče, da se zamaknjena zazrem v blesteče zvezde upanja, a naslednji trenutek sem že spet v temi. - Bo kdaj prenehala bridkost? Bo kdaj konec viharjev? Kako dolgo se bom ustavljala gromu, ki vedno srditeje udarja? ---

Ne, ne smem podleči! Mati božja, Ti me bodriš in kličeš k novemu življenju: "Poglej! Vsak dan prežene jutranja zarja temno noč." Tako mi šepečeš, Tolažnica žalostnih. Razločno čujem Tvoj materin glas "Kmalu bodo na tvojem nebu sijale milejše zvezde in vetrček ti ohladil ter zacelil rane..."

O, Mati dobrega sveta! Še mi svetuj, še me tolaži v bridkosti omahovanj, zakaj "temni oblaki nad mano se pno..."

Kristjan brez molitve je kakor vojak brez orožja, izpostavljen vsem sovražnim napadom; kako hitro bo tak vojak premagan! Ne izgovarjaj se, da ne utegneš moliti. Molitev je tvoja velika dolžnost. (Baraga).

ČRTOMIR

V snegu

Tiho sem drsel po smučinah od Sv. Janeza proti Ukancu. Lepo je bilo na smučkah v opojni beli ravi.

Vsak najmanjši šum je odjeknil. Nekje daleč nad Ukancem so žalostno krakale vrane. Savica pritajeno šumela in butala ob stene Komarče: ji ugajal ledeni oklep.

Zeljno sem se oziral proti Sedmerim jezero in sklenil, da jih obiščem.

Odpravil sem se k Joži po dereze. Skupaj s odšla na nevarno, toda prelepo pot.

Do slapa sva šla s smučmi, naprej pa je bilo nemogoče. Morala sva si natakniti dereze. Kar prestrašil sem se, tako so zahreščali najini raki po zmrzlem snegu.

Hodila sva brez besed. Narava je bila tako skrivnostno lepa, da sem se bal motiti veličastne tišine.

Hitro sva se dvigala proti vrhu. Tu in tam mi je spodrsnilo; pač nisem bil vajen takih poti. Jože pa je tako spretno izbiral stopinje, da se mu menda niti enkrat ni udrlo pod nogami.

Orjaške, stoletne smreke so upogibale svoje veje pod težo snežne odeje...

"Oj, Triglav, moj dom, kako si krasan..." sem jo urezal, da je odjeknilo po dolini, tako me je prevzelo. Sončni žarki so poljubljali vrh našega očanca, da je bil videti kakor iz srebra. Vse se je prelivalo pred mojimi očmi od prelestne lepote. - - -

Šele ko sva stopila v zasneženo kočo, sem se zavedel, da sem premražen do kosti. Zakurila sva in posedla okrog ognja, nad katerim je kmalu vrel čaj. Pošteno je pogrel, ko je stekel po grlu.

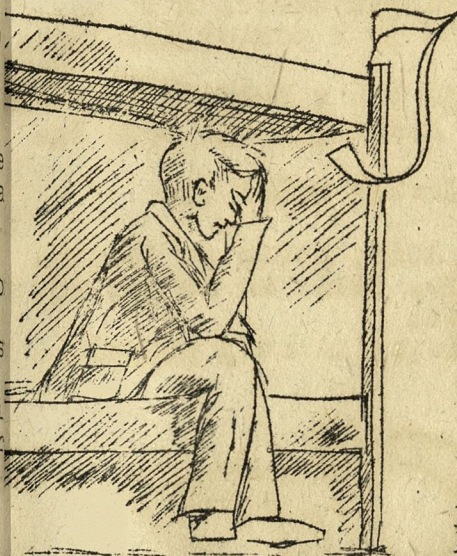
Hotel sem, da bi ostala gori preko noči. Rad bi namreč videl sončni vzhod. A Joža je iz svoje izkušnje vedel, da se drugo jutro sonce ne bo pokazalo. Zato sva se še pred mrakom po isti poti vmila proti Ukancu.

Ko sva prišla v dolino, se mi je zdelo kot bi se prebudil iz prelepih sanj ...

Ločanka:

Petrov spomin

z barake se je oglasila pesem. Nekam plaho so doneli dekliški glasovi in se izgubljali v pusti večer. Ze drugič je začela Anica Petrovo najljubšo pesem. Hotela je, da poprime tudi on. Toda Peter je molčal.

Sedel je v mračnem kotu in si podpiral glavo. Pesem je utihnila, v sobi je zavladala mučna tišina. Vsi so brez besed polegali, le Peter ni šel k počitku.

Tesno mu je bilo pri srcu. Spomini, zopet spomini ...

Pred letom dni. Zima je bila huda.

Kljub mrazu je morala starejša sestra v mesto k možu, ki je bil zaprt. Marica jo je pred odhodom neprestano spraševala: "Mama, kam gles? Malica tudi sla po ata." In obula si je prevelike čevlje, v rokah pa je držala očetovo domobransko

po, katero je pestovala z dneva v dan, odkar so odpeljali očka.

Tistikrat Peter ni imel miru. Hodil je iz sobe v sobo in končno stal pred jaslicami. Starejši brat jih je napravil. A bile so zapuene, četudi je preteklo šele štirinajst dni od božiča. Ni bilo očee, ne matere, ne bratov, ne sestra. Soba je bila prazna, pusta. Nič dnega, da se je čutil Peter tako zapuščenega.

V grlu ga je dušilo, da bi zakričal: "Kje ste, moji dragi? Zakaj me zapustili? ..."

- - -

Zvečer so ga zdramile stopinje. Sestra je prišla, mokra in preažena. Petru se je zdelo, da se je ta dan postarala za deset let. je spraševal: vedel je, kaj jo teži.

"Govorila sem z njim, a ni več podoba človeka. O Bog..." je zakala.

Peter ni mogel prenesti njenih solza. Odšel je v kuhinjo - k rici.

Toda otroka ni bilo... Fant se je zavedel: čisto je pozabil nanj. Popoldan ga ni videl.

Pretaknil je vse kote, klical je - zaman.

S sestro sta hitela k sosedu, na vas. Klicala sta v noč kakor azna: zaman. Le odmev je jeknil iz doline.

Udarec za udarcem...

Prišla sta do znamenja in se ločila. Peter je zagazil na globoko sneg. Groza ga je obšla:

"Ce je ne najdeva?..."

Mrzel pot ga je oblil. -

Koraki ...

"Hoj!" je zaklical sosed in se bližal po gazi. V naročju je no - Marico.

Peter je kriknil in klecnil v sneg. In potem sta šla brez besed ti domači hiši.

Sestrine oči so se stečale s Petrovimi. V dno duše ga je pretrenem očitek: "Kaj si mi storil?"

Udarec za udarcem...

"Da, jaz sem kriv; v sobi sem sanjaril, namesto da bi pazil na roka," ga je peklo v duši.

Ure so se vlekale kot leta. Ob postelji je stala sestra, on pa je buljil brez misli skozi okno v noč. Le zmedeno govorjenje Mame mu je šumelo po glavi: "Ata sla iskat..." In zopet je vse utihnilo.

Sestra je prižgala blagoslovljeno svečo in se zrušila poleg hčerke. Peter je stopil bliže. Prvikrat je videl umreti otroka...

"Tik - tak; tik - tak..." Fant je kakor blazen skočil k stenski uri in ustavil nihalo. Odleglo mu je. Vrnil se je k posteljici in zagledal v ugasle očke.

Tri dni je prečul ob mrtvi deklici, ki je vsa v belem kakor angelček ležala med zelenjem. Ob glavi pa je kakor palmova veja čuvala nad njo - očetova domobrantska kapa.

Peter je čakal pogreba, nato pa brez slovesa odšel ...

Zato fant nocoj ni pel. Tiho je sedel v kotu, potem pa je stopil k oknu in se zagledal v trepetajoče zvezde. Zdelo se mu je, da se nad njimi smehlja ožarjena Maričina glavica.

Potegnili so z roko preko oči, nato pa legel na svoj pograd...

Baraga

Baraga! Saj ni Slovenca, ki bi mu bilo to ime neznano. Že ko sem bil majhen, sem z odprtimi usti poslušal pripovedovati o mo-
žu, ki je zapustil dom in odšel med In-

dijance presajat Cerkev Kristusovo. Seveda, takrat še nisem čudil v ličine in plemenitosti Baragove žrtve. Danes jo poznam. Veliki rojal Baraga stoji v duhu pred menoj v vsem žaru svoje svetosti. Baraga! Kdaj te bomo pozdravili na oltarju?

Devetnajsti januar je dan obletnice njegove smrti. Leta 1868. je nagnil trdno glavo. Kakor Kristus na križu je dahnil: "Dopolnjeno je!" Mera dela za neumrjoče duše je bila polna, mera trpljenja in žrtev misijonskega življenja je dosegla rob.

In po širnih pokrajinah med Gornjim in Michiganskim jezerom je zašumelo kot v panju: od naselja do naselja so hiteli indijanski sl-
ter sporočali žalostno vest: "Oče se je preselil k Velikemu duhu..."

Indijanski rodovi so zajokali. Zajokal pa je tudi slovenski narod.

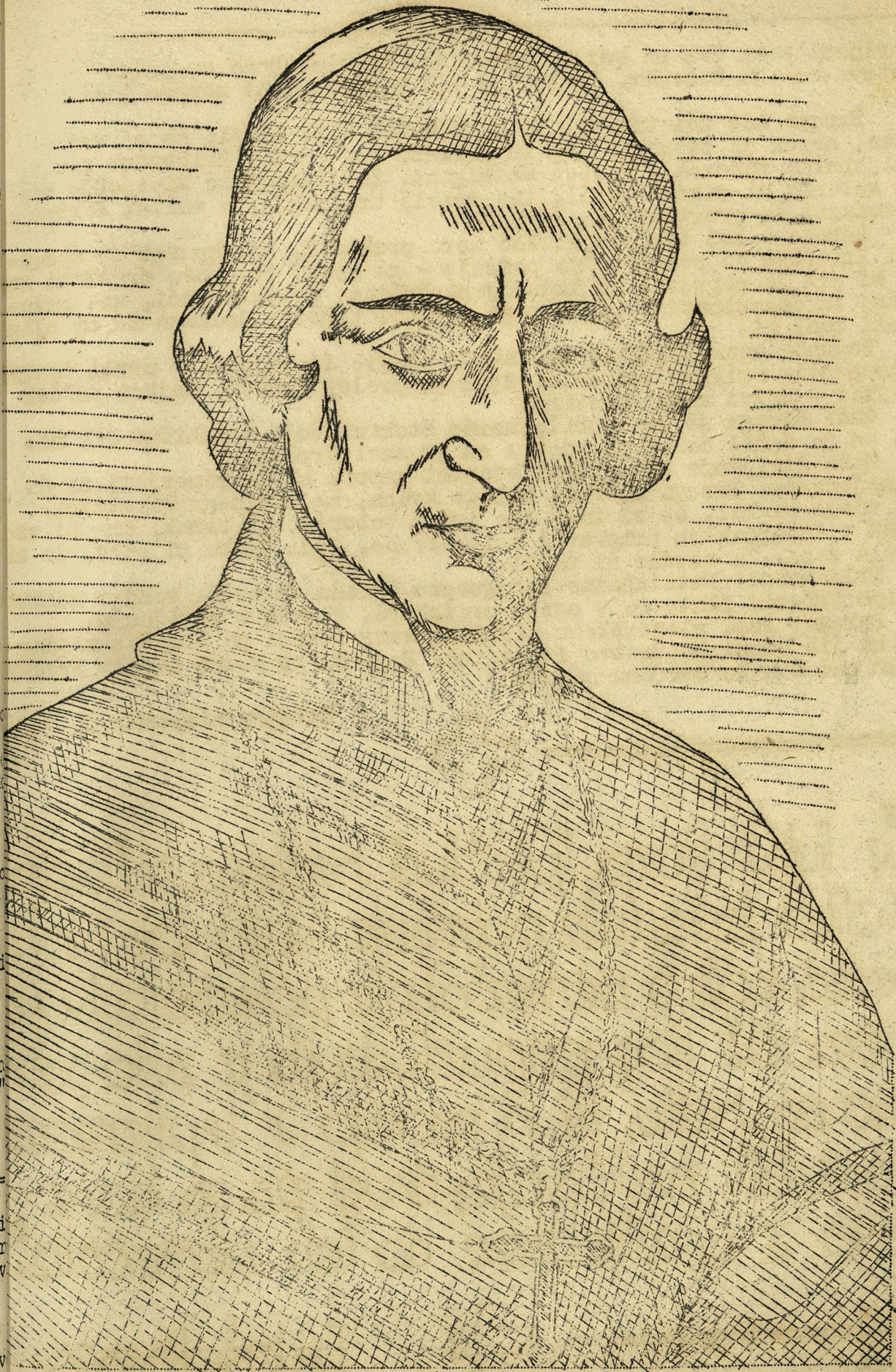
Baraga! Sveti nam s svojim plemenitim zgledom v temo razkristjajenega sveta. Uči nas živeti, uči nas trpeti. "Unum est necessarium!" nam kliče na pot življenja.

Uči nas živeti. Ne za ta, okrvavljeni in zmaličeni svet, ampak za svet onstran groba. Vse tostransko življenje je gledal s u b s p e c i e a e t e r n i t a t i s - p o d v i d i k o m v e č n o s t i . Zato pa je bil mož plemenitega in trdnega značaja, ki ga nikdar ne ukloni vihar življenja. Stal je kot hrast nad prepadom, ki kljubuje nevihtam in ostane, dasi je že neštetokrat udarila vanj strela. Iz vsih preizkušenj življenja je prišel kot zmagovalec: ravno v njih si je izklesal značaj, trden kot gora, močan kot vihar in zvest načelom kot je zvesta večna lučka pred tabernakljem.

Zivimo v času krivih prerokov. Pri vsakem koraku jih srečuješ: Ta nam obeta raj na zemlji, drugi svobodo v ljubezni, tretji bogastvo. Vsak, ki nima jasne poti, bo slej kot prej podlegel. Le močni značaji, pripravljani pokazati v vsakem primeru svojo krepko voljo, pri-

ki
s
u=
o=
a
CO
Z
m
a=
v
E
3.
no
e
li
"
ja
l"
k
a
ki
tr
v
s
tv
ča
=

pravljeni vsak čas na boj za katoliška načela, bodo zmagali. To je zahteva celega človeka. In tak je bil Baraga. Taki moramo biti tudi mi!

Baraga nas uči trpeti. Ko je začutil klic božji, se ni ustrašil žrtve, ampak je zapustil dom in nevesto ter postal Kristusov poslanec indijanskim rodovom Gornjega Michigena. Že misijonsko življenje sam nad katerim ni nikdar tožil, ima dovolj trpljenja, a veliki Baraga preje je dodajal še prostovoljne žrtve.

Baraga - mož trpljenja. Kdo more prešteti, kolikokrat je spremljal Kristusa od postaje do postaje - na križ? Kdo more prešteti krivice, ki jih je napravil za izgubljene ovčice, prečute noči, ure razočaranja in osamelosti? ... Baraga je znal trpeti. Naučimo se od njega trpeti tudi mi!

Begunci smo. Izgubili smo svoje domove in svojce. V mrzli tujini se hrepenenče oziramo tja doli, kjer je prelep košček, majhen košček zemljice - pravi raj. Domovina!

Tudi Baraga jo je ljubil; morda stokrat bolj nesebično kot mi. Tudi on je odšel daleč od nje. A on je znal trpeti.

Naše življenje se z vsemi svojimi naporji niti primerjati ne da z misijonskim. Baraga ni imel belega kruha, ne stalnega bivališča. Kako vesel bi bil, ko bi imel eno izmed taboriščnih barak, da bi vsaj Jezusa v tabernaklju pripravil celo streho. Tudi Unrre ni bilo, da bi skrbel za njega. In vendar ni tožil.

Prijatelji! Prisluhnjimo Baragovemu zgledu in se že vendar enkrat naučimo trpeti! Zlato se v ognju preizkuša, človek v trpljenju.

Baraga! Bodi slovenskemu dijaštvu vzor! Vodi ga v letih mladosti, ki jih greni begunstvo in tujina. Daj, da bo vedno ostalo zvesto božjim načelom in svojemu narodu!

Baragov mis.krožek.

Če ljubiš Boga, ljubiš tudi svojega bližnjega. Koliko žalostnih potrebuje tvojih tolažilnih besed; koliko nesrečnih je potrebnih tvoje pomoči! Bog priprusti, da jih je zelo veliko na svetu, ki si morajo s trpljenjem zadlužiti zveličanje; drugi pa ga dosežejo z umiljenjem do teh nesrečnih.

Friderik Baraga

Koledniki

Trije koledniki - kralji trije
 preko poljan zasneženih hite ...

Temno postaja in kmalu bo noč;
 nič jih ne straši: pojo si gredoč.

"Mi smo koledniki, kralji trije.
 Hoče kdo v Betlehem? Z nami naj gre!"

Prvi kadilnico v roki vihti,
 drugi na palici zvezdo drži.

Tretji je sajast. Glej! Vrečo dobrot
 nosi prek rame: zaslužek sirot.

Drobna telesa jim v mrazu drhte,
 mrzle so v cunje povite noge ...

"vsendar pojo, da odmeva čez plan:
 kje je naš Kralj, ki z nebes je poslan?"

"Stoj!..." se naenkrat iz grma glasi,
 kraljem pa v žilah vsa kri zledeni.

Prvem trenutku plašno obstoje,
 ončno po bregu kot zajčki zbeže...

"Stoj!" še poslednjič stražar zakriči.
 trojnica rezko zapoje, kosi ...

mrtni le kriki... Fantički trije
 adajo, vstajajo in - obleže.

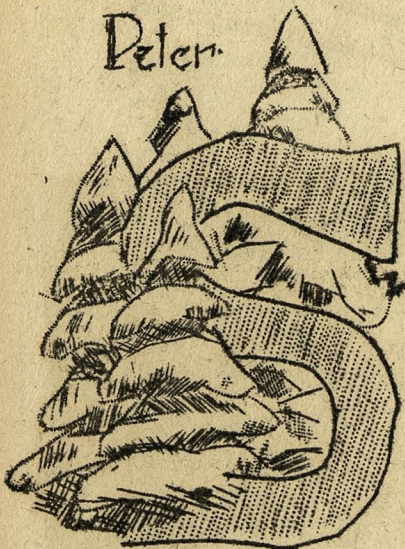
onec je dolge, kraljeve poti:
 snegu so madeži sveže krvi.

vezda pa kralje peljala je tja,
 Betlehem večni - nad zvezdo neba.

Peter

V Leto krvi...

iva megla se vlači nad pokrajino. Le tu in takap sprosti veja snega ter povzroči rahel šum, natošep je zopet vse tiho.

Megla je vedno gostejša. Na zemljo pade nev Naravo objame močni mir; skrivnostni mir zadnji večera v letu...

Ob stoletni bukvi stoji temna, sloka postu in mrko zre v neprodirno temo. V rokah drži ed zvesto prijateljico in spremljevalko, ki ga je neštetokrat rešila hladne zemlje. Stražar ...

V mali razdalji so razgrnjeni ščotori, iz terih od časa do časa zadoni globok, votel kašelj in se izgubi v m V bližnji vasi hripavo laja pes...

Toda vse to ne moti samotnega stražarja.

Njegove misli se izgubljaajo daleč za gozdovi. Preko zasneženil smrek, preko sivih gora hite in iščejo - dom. Ni ga več ...

Fant zagleda v megleni daljavi bitje, ki mu je edino ostalo m tem božjem svetu. Pogledaj! Počasi se mu bliža ... Z drobno lučko v ki prihaja in razdalja je vedno manjša. Tako dolgo se že nista vid la ...

Srce mu utripa kot še nikoli. Vsaka mišica je napeta na mladen komaj poraslem obrazu.

Megla zgineva in lučka postaja vedno večja. Tu je ...

Stražar skoči pokonci in razprostre roke v objen.

"Sestra..." - - -

Tedaj se zablisne. Pošasten kro-
 hot pretrese nočno tišino. Rafal brzo-
 strelke prestreže fantu zadnji objem.
 Brez krika se zgrudi...

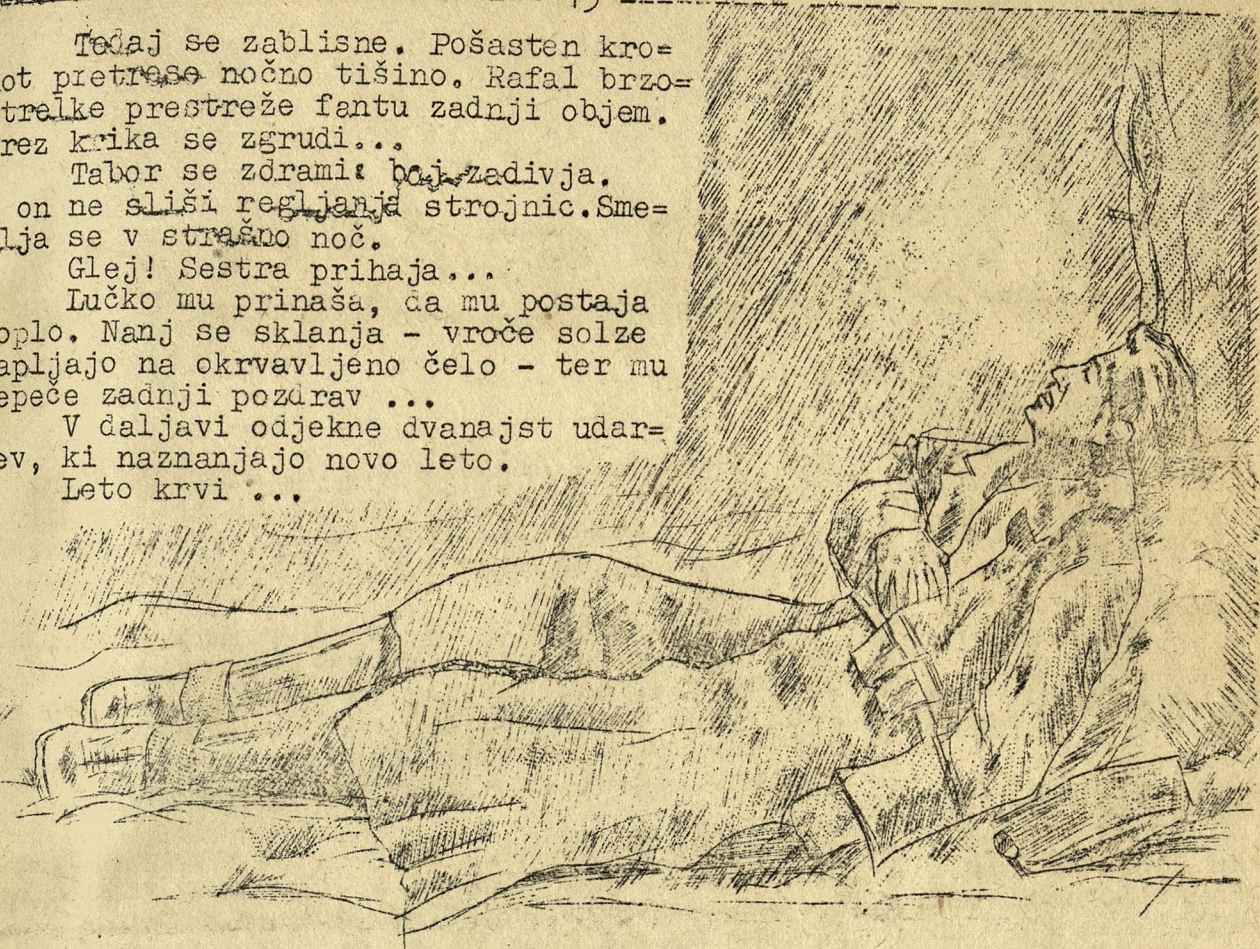
Tabor se zdrami: boj zadivja.
 A on ne sliši regljanja strojnic. Sme-
 hlja se v strašno noč.

Glej! Sestra prihaja...

Lučko mu prinaša, da mu postaja
 toplo. Nanj se sklanja - vroče solze
 kapljajo na okrvavljeno čelo - ter mu
 pošepce zadnji pozdrav ...

V daljavi odjekne dvanajst udar-
 ev, ki naznanjajo novo leto.

Leto krvi ...

* * * * *
 PAK: Bele zvezde * * * * *

Božja dlan siplje mehke snežinke,
 z njimi odeva steze in ovinke
 in čase nekdanje v pozabo zagrinja...

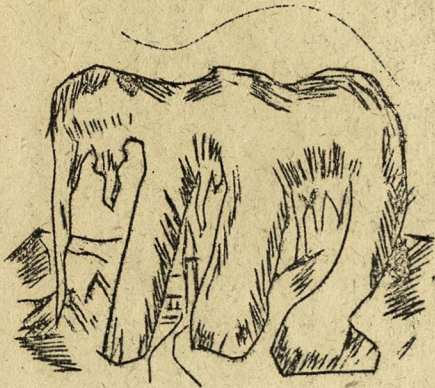
V belo odejo si pota utrimo:
 bratu, ki žalil je, vse odpustimo;
 le odpuščanje bo cvetje rodilo.

Tiha pokora naj srca umije,
 da vanje Gospod nam bogastva nalije
 - ljubezen brezmejno do grude domače.

RADO SLAVI:

Zima, zima

rzli januarski dnevi s svojim zimskim čarom gostujejo po mestih in vaseh, na zasneženih poljih in gozdovih. Sneg škriplje pod okovanimi čevlji, da sega njegovo stokanje prav do srca.

Vrane posedajo na golih vejah. Prepeljčajo se s svojimi črnimi krili z drevesa na tar drevo. V širokih krogih se spuščajo na izhono in s sanmi zvoženo cesto ter stikajo z odpadki. Črna barva - vedno so se mi zdele podobne pogrebem - prav nič ne pristaja

snežni belini.

Ljudi najdeš malo zunaj. Če pa že koga srečaš, ga komaj spoznaš tako je povit. Le oči in nos je videti iz toplih rut. Brez vzroka potrebe ne hodi nihče iz hiše. Le v slučajih, ko morajo k fari po gospoda ali pa v mesto po zdravnika; toda to se ne zgodi vsak dan.

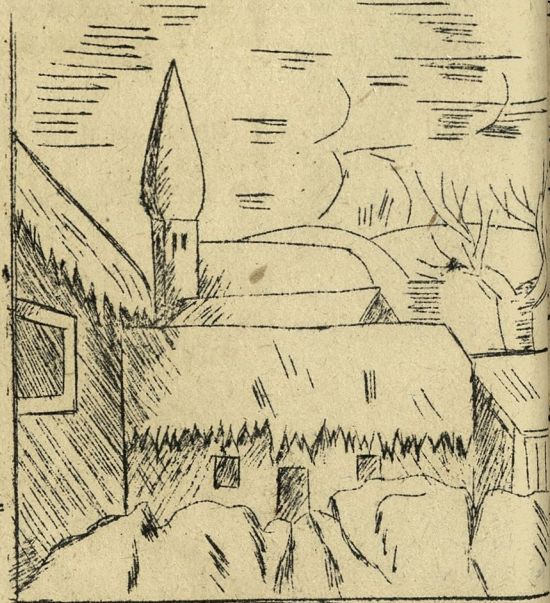
Maloštevilna so pota in steze, ki vežejo samotna naselja. Vsakič vas živi svoje tiho, tujcu še tako neznan, zimsko življenje pod stebri dima. Prijetno se dvigajo nad slamnatimi strehami, okrašenimi z velikimi ledenimi svečami, ki dogore ob prvih poljubih toplega

Okoli vasi je v snegu vse polno zajčjih in lisičjih sledi. Zivali prisili mraz in pomanjkanje hrane k človeškim bivališčem. Toda v zraku odmeva pasji lajež in skoro ni dneva, da bi ne odjeknil med vasjo in gozdom strel. Kri dolgouhca, ki si je upal predalet, pordeči sneg.

Vsak dan zadone preko streh, vaški zvonovi. Čarobno odmevajo njih glasovi po snežnih poljanah, da postane človeku nehote toplo pri srcu. Molitvi zvonov pridruži še svojo molitev. - - -

Središče zimskega življenja našega kmeta je prostorna izba z veliko krušno pečjo. S kota - Bogkova kot mu pravimo - gleda Križani. Na njegovi desni in levi pa više podobe Marije in svetnikov, ki jih otroci z rodu v rod - Bog ve kako dolgo nazaj - občudujejo in opazujejo s svetim spoštovanjem. Prav tako družinski molek z debelimi, izrezljanimi jagodami, ki visi na steni med oknom.

V izbi ne manjka stenske ure in raznih malenkosti, ki naj bi napravile vtis prijetnosti. Teško jaro rovo mizo v kotu, ponos vsakega kmečkega doma, krasi vaza s smučjem, ki naj v zimskem času nadomešča pisan šopek slovenskih rož.

Ko je zvečer deko končano, je cilj vsakogar-velika krušna poč. Burja tuli okrog oglov svojo ledeno pesem; zaganja se v okna, a v hišo ne more vdreti. Družina je zbrana na peči, ki je imela čez dan v svojem naročju kopico otrok in seveda tudi zaspano muco. Spominjam se, kako je sedela ves dan v toplem kotu in dremavo godrnjala v svojem živalskem jeziku: "Drv ni, drv ni..." Seveda smo si včasih dovolili male, ki leni mucu niso prav nič ugajale. Kadar smo jo pričeli pokrivati s cunjami ali ji pihati v uhlje, je bilo njene potrpežljivosti konec. Jezno je zaprhala, eden izmed nas pa je zavekal in si brisal tri z opraskane roke.

Prijetno je sedeti na zakurjeni peči, ali pa se s hrbtom naslanjati nanjo, da ti kar mrgoli po životu. Hej! Naenkrat te objame zaspanec in te ne izpusti zlepa, zato otroci navadno že med skupno molitvijo rožnega venca zaslanjajo o belem snegu in ptičku, ki so mu namrosili drobtinice na okno ... Ostali pa se po molitvi še dolgo pogovarjajo o vsakdanjostih. Kratkčasijo se z luščenjem fižola. Tudi ko povrat poje svojo pesem, a žal nič več povsod. V mnogih kmečkih hišah leži pozabljen na podstrehi. Sicer je v zadnjih letih zopet dobil lastno mesto ob peči, toda bojim se, da bo po vojni izginil znova med staro šaro. Tovarniško blago spodriva domače platno. - - -

Še nekaj ne smemo pozabiti. Na dimnik. Saj v njem je toliko meszarjnih dobrot: klobase in gnjati se suše v dimu in čakajo praznikov, da pridejo na mizo. Hm! ... Gotovo se vam cedijo sline.

Če smo omenili klobase in gnjati, moramo tudi sv. Antona, h katerega se je gospodinja pri reji ščetinarjev zatekala vse leto in prosila nadravja živini. Zato pa je zredila prašičke, da jih je bilo veselje gledati. Ves dimnik so napolnili.

Na Antonovo (tako imenujemo pri nas puščavnikov praznik, sedemnajsti januar) je vsa naša vas v prazničnem razpoloženju. Od vsake hiše se odpravi vsaj eden, navadno gospodinja, k podružnici sv. Roka, kjer stoji na levi strani velikega oltarja kip svetega puščavnika z debelim pralčkom ob nogah.

Pa koliko dobi danes sv. Anton! Navaležne gospodinje mu prinese krač klobas, da je veselje pogledati govedo mesa, ki je zrastle pred svetnikom. Na tem ga naravnost prisilijo, da jim prihodnjem letu znova ponaga očuvati prašičke zdrave in debele. No, pa obri puščavnik bi napravil to gotovo tudi brez darov.

Po sv. maši postavi cerkovnik kridu pred cerkvijo mizo s prekajenim mesom, častilci sv. Antona pa se zgrnejo okrog njega. In že se razlega glasni: "Kdo da več?" "Nabijanje" se je pričelo.

Med duhovitimi šaljivkami je miza kmalu prazna, sv. Anton pa je zadovoljen, da je dobila cerkvica nekaj denarja za popravila, ki jih nikdar ne zmanjka.

Našo podružnico obdajajo vinogradi, med katerimi sanjajo leseni vrani s sodi zlate kapljice. Zato ima sv. Anton ta dan še več častilcev. Še dolgo po sveti maši praznujejo ob poliču dobrega vinca, ajdovi otoci in prijetno dišečih klobasah njegov častiti god.

In ko se v tihoti zimskega večera izgublja preko belih poljan glas zvonov v pozdrav Materi božji, škriplje sneg pod okovanimi čevlji godovnikov sv. Antona, ki se vračajo na svoje domove.

LJUBI DELO, KI GA OPRAVLJAŠ

GOOSSENS

Te že slišim: "Da bi ljubil svoje delo! Sedaj se pa prav . . . go vo norčujete iz mene. Kako morete zahtevati, da bi z ljubeznijo delo grško nalogo, in v kakšen užitek naj mi bo naporno reševanje geometričnega problema? Lotiti se ga z nekim odporom, to pač moraš in tako tudi ravnaj. Toda, da bi se ga oklenil z vsem srcem, z ljubeznijo kaj takega pa od navadnih ljudi ne zahtevajte!"

In vendar, če se ne vržeš s srcem, z ljubeznijo, kakor praviš, na delo, ga ne boš nikdar dovršeno napravil. Kazati odvratnost do jedi, ki jo uživamo, je isto kot obsoditi sam sebe na želodčne bolezni. Človek le to dobro vrši, kar ljubi. Kadar nisi pri stvari s srcem, je ne boš opravil kot je treba.

Ali veš, zakaj ti matematika vzbuja strah in zakaj zdehaš, kadnje prevajaš grške verze? Zato, ker se nisi znal nikoli s srcem oprijeti stvari ter se v matematiki in grščini nekako tako sučeš kakor na kraju, ki je ves robot ter prepleten z robidovjem in trnjem. V resnici zadnji vzrok tega dolgočasje ni predmet, pač pa ti tvoje nezanimanje za stvar dela snov težko. Dokaz za to je lepo število ljudi, katerih taka snov močno zanima. Celó za najbolj dolgočasne znanosti se ljudje navdušijo, da jih le enkrat obvladajo.

DAJTE MI

Jože

Dajte mi zarje, jutranje zarje,
ki le pri nas nad gorami žari.
Sonca mi dajte, toplega sonca,
dajtemi zvezd za temne noči . . . .

Dajte mi vere v novo življenje,
upanja dajte, ki lajša gorje.
Dajte ljubezni, močne ljubezni,
ki bo ogrela slednje srce.

Dajte poguma, da ne omagam:
strme so poti, truden korak.
Luči mi dajte, da bo svetila
skozi pustinjo v meglo in mrak...

Daruj svoje srce že v mladosti Gospodu in trdno skleni le njegovo nad vse ljubiti. Ali bi pravilno ravnal, ko bi svoje srce najprej hotel dati hudemu duhu in šele pozneje v starosti Bogu? Ali bi pravilno ravnal, ako bi hotel najlepši del svojega življenja, ki si ga vsega Bogu dolžan, pokloniti pregrešnemu svetnemu veselju, Bogu pa dati le stara, nadložna leta?

(Friderik Baraga)

V decembru je vprizorila dijaška igralska družinica dve predstavi - akademiji. Prva je imela značaj narodne proslave prvega decembra, druga pa verski, saj je bila mogočen manifest begunske srednješolske mladine, ki je z malimi izjemami vsa pod zastavo Marijine kongregacije.

Dijaki so sprva sami pripravljali proslavo prvega decembra. Njihov program je bil lepa celota in je tvoril jedro akademije, pri kateri je sodeloval slovenski pevski zbor, naša ljudskošolska mladež z dve-ema ljubkima prizorčkoma in srbska skupina. Slavnostni govor je imel sig. dr. Valentin Meršol. Žal je bila akademija predolga, kar se je pokazalo naslednji dan ob ponovitvi, ko je slovenski del popolnoma zašlošal.

Dijaška točka je bila zborna deklamacija, spremljana z živimi slikami, ki so vzporedno s tekstom (Same, Svetopolkova oporoka, Uvod Krstu pri Savici, Kronanje v Zagrebu...) prikazale zgodovinske dogodke našega naroda do žalostne sedanjosti, ko je zdivjal preko nje rdeči val smrti.

Zopet moramo - kakor že zadnjič - poudariti izvirnost dijaštva, kaj kaj podobnega na akademijah, ki se navadno vse po enem kopitu, še nismo videli.

Druga proslava pa je bila posvečena Brezmadežni. Dijaki so jo priredili na praznik dne 8. decembra ob četrti uri in jo ponovili na celjo občinstva takoj po prvem nastopu. Iz mnogih ust sem slišal, da so z njo prekosili vse dotedanje akademije. Brez dvoma spada proslava Brezmadežne med najlepše prireditve, kar jih je bilo v našem tabo-lišču. Zahvala gre predvsem g. dr. Žagarju.

Sporod je imel tri dele. Prvi je imel naslov: "Pod njenimi nogama luna". Ob živi sliki - prikazala je Marijo pod križem - in deklamacijah smo izluščili nauk pridigarja: "Podi značajen!"

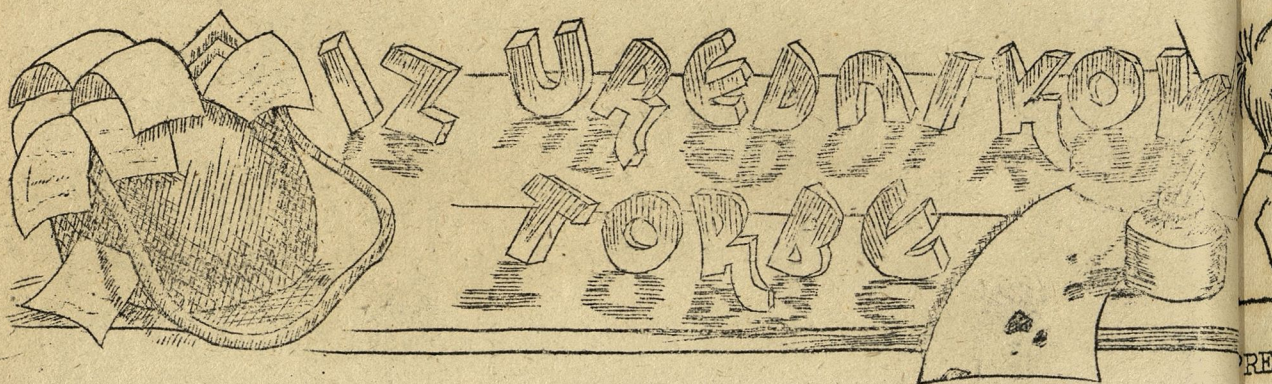
Drugi del je pokazal Brezmadežno kot "Ženo obdano s soncem" v živi sliki Marijinega oznanjenja, tretji pa "Mater božjo z vencem dvajsterih zvezd" - apostoli. Z lepo simbolično vajo je bila akademija končana.

Dijaki so pokazali, da so v pripravljanju akademij pravi mojstri. Kljub nemajhnim tehničnim oviram je predstava potekla brezhibno. Zaželimo "Mladinskemu odru", da nam kaj kmalu pripravi v dvorani pet kako urico prijetnega užitka.

Tekst za akademijo je napisal naš priznani pesnik cerkvene lirike, g. župnik Gregor Mali. Ako omenim še zares lepo sliko Brezmadežne, katero je za proslavo narisal z navadnim modrim svinčnikom sedmošolca Vižintin, sem svojo dolžnost izvršil.

A. T.

Odpovej se vsakemu osebnemu pripomočku, ki zmanjšuje ali odtraja tvoj osebni napor!

Vesel sem, da ne niste pustili na cedilu. Ko sem pričel zbirati in urejevati drugo številko našega "Cvetja", sem se moral neprestano praskati za ušesom. Slaba luč (le pogledjte sliko iz tistih dni mojih težav! Ovekovečil me je sedmošolec Peter.) in - prazna uredniška torba... Seveda: božični prazniki. A z novo žarnico so se tudi moje skrbi zmanjšale. In ko se je po praznikih občutno zdebela torba, jih je bilo skoraj konec.

Se več dijakov je izrazilo željo, naj bi bil v našem listu prostor tudi za načelne članke. Lepo in prav! Kar pišete in pošljite! Naš list je : kar bomo pisali, to bomo tudi brali.

Še enkrat vas prosim, da ne pozabite name. Sicer bom lepega dne prišel zaradi preobilice skrbi v šolo - plešast. Da ne boste hudi, če bom od vas zahteval povrnitev stroškov za - lasuljo.

Pa brez zamere!

Urednik.

ODGOVORI:

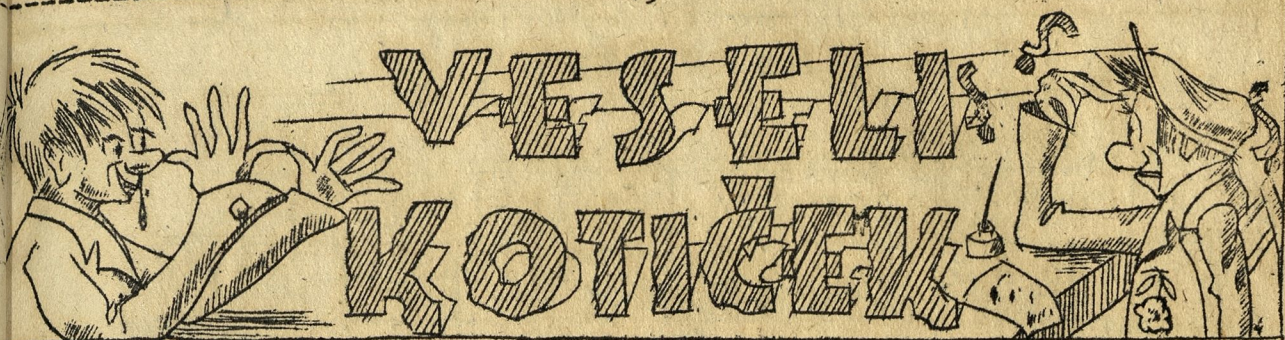
"Pak" - Vaše pesmi se prebral. Inate dar. Ste tujen vam, da mnogo praznujete. - Mislin, da boste vzreka skrivate svoje ime. Pridite na pogovor rad bi vas poznal.

"Zaenka" - Zelo mi ugaja, Žal zaradi pomanjkanja prostora nisem mogel priobčiti. Pošljite še kaj!

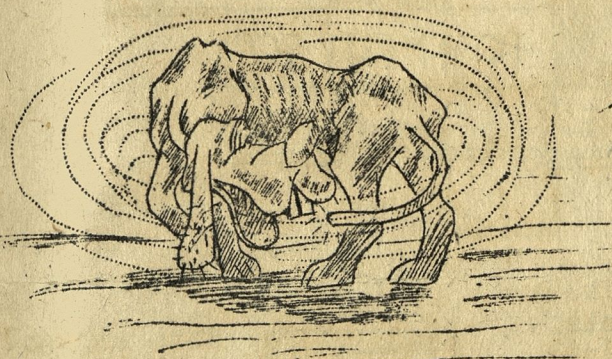
"Anica" - V vašem sestopku sem našel preveliko jedra. Poskusite še enkrat z istim motivom. Slog inate kar dober.

"Radoslav" - Ste dober opazovalec. Pošljite še!

Zaradi nepredvidenih tehničnih zaprek se je ilnuarska številka našega lista tako zakasnila, da saljo moral rad ali nerad lozaružiti s februarско. lo pričan sem, da boste upele števali mojo dobro voljo, in razumeli uredniške težave. Potrudil se bom, bo izhajalo odslej "Cvet v tujini" redno vsak mesec v nezmanjšanem obsegu.

KAKO SI PEGGEŠKI ŠOLARČEK
REDSTAVLJA "PERPETUUM MOBILE".

Z VEJICAMI JE PA KRIŽ!

"Presneta reč! Celo slo-
venska naloga - dvojka. Pa
amo zaradi vejic: Nekje
re več, drugje premalo. -
hilakaj! Prihodnjič bom pa že napra-
je il, da bo prav!"

In kaj je študent Tone iztuh =
a sal? Prihodnjo slovensko šolsko
ad nalogo je napisal - brez vejic. Za-
o jih je pa pod izdelkom nakracal
upelo verigo s pripisom: "Vejice pa
ljaj gospod profesor blagovolijo
razvrstiti po svoji uvidevnosti!"

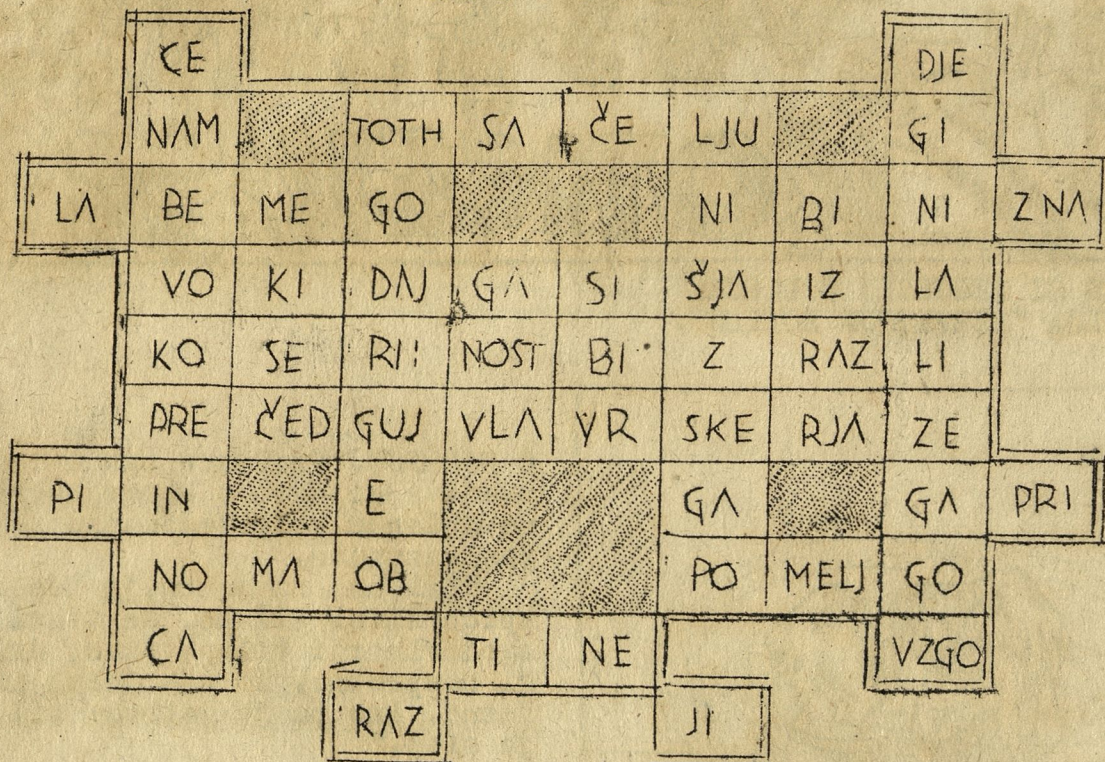
O HOMERJU. Profesor zgodovine
predava dijakom o Homerju. Pri
navdušenem pripovedovanju se
ves razvname.

"Žal nam ni znano, je Homer
sploh živel ali ne. Nekateri
zgodovinarji trdijo prvo, dru-
gi nasprotno. To nam torej ni
jasno. Eno pa je gotovo: bil
je slep."

ŠTUDENTEK: "KJE NEKI SEM ŽE
SLIŠAL O TEJ STEVILKI???"

KONJIČEK

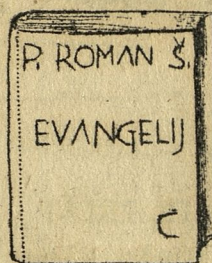

PREMIKALNICA :

J A B L A N A
 H A R O N
 A N T I L I B A N O N
 E T R U R I A
 E N D I M I O N

Premikaj besede tako, da dobiš v dveh navpičnih vrstah priimek pisatelja in njegovo delo.

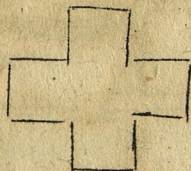
KNJIGA

Nova knjiga? Ne! Lahko pa sestaviš iz črk ime in priimek slovenskega pisatelja ter njegovo delo.

REŠITVE UGANK PRVE ŠTEVILKE:

1)

2) Računska: $80 - 68 = 12$

$$\begin{array}{r} - \\ 38 + 34 = 72 \end{array}$$

$$42 \times 2 = 84$$

3) Posetnica: KOMANDANT BARAKE.

4) Konjiček pa se začne v levem zgornjem kotu. Dobimo tri kitice pesmi: Sveta noč, blažena noč ...

H A L O ! H A L O !

Kakor vidim, za uganke niste preveč navdušeni. Najbrž bi moral izžrebancem prej obljubiti nagrado kaj?

Torej posluh! Ena izmed pravih rešitev druge številke dobi nagrado. In sicer? - Hm! ...

Rešitve pošljite najkasneje do prvega narva uredniku (baraka XXII/2).

Na zakasnele rešitve se ne bomo ozirali.